

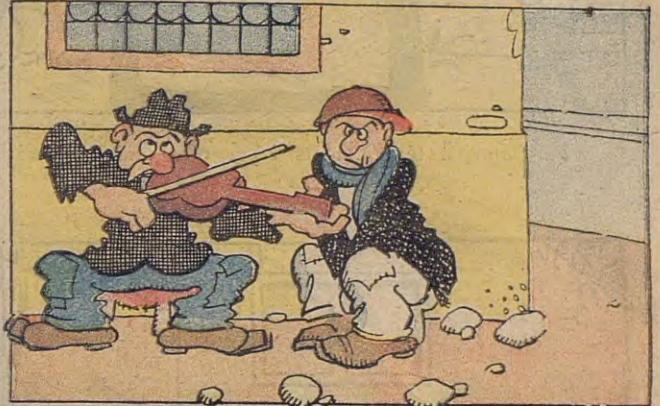
WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

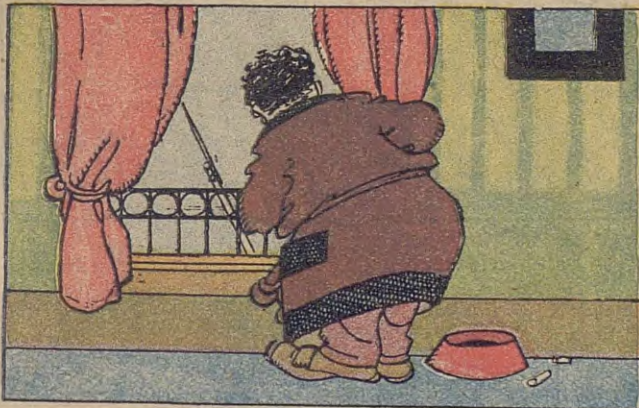
Els músics molestosos

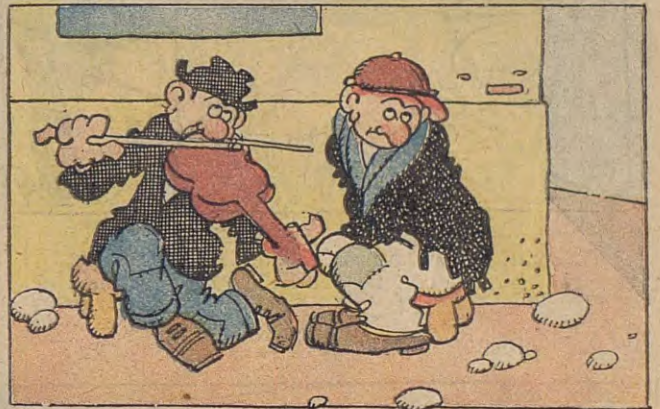
Sisebut, amb desesper, sent musiqueta al carrer.

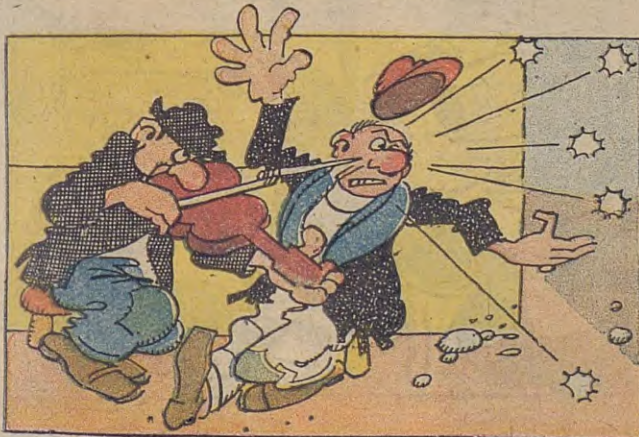
Un d'ells rasca el violí i l'altre canta poc fi...

Amb destresa, dalt l'arquet hi ha lligat un ganivet.

El músic segueix rascant sense veure el perill gran.

Fins que punxa al seu col·lega i aquest fa crits i renega.

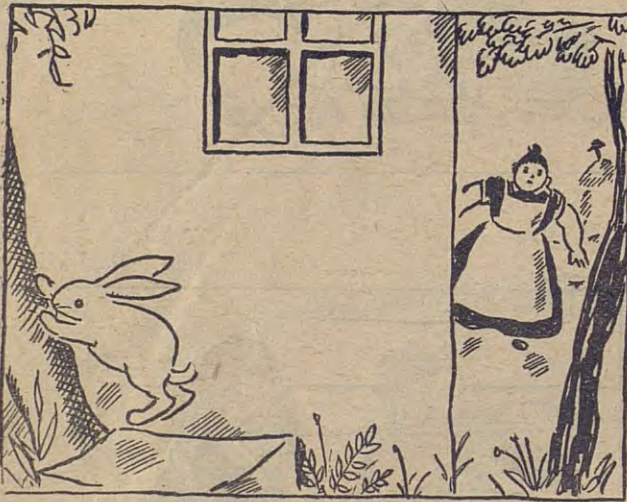

I com que s'han barallat d'allà els treu l'autoritat.

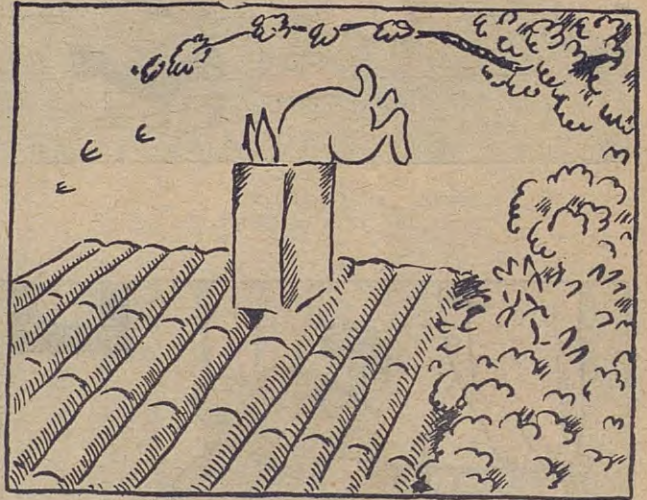
El conill transformista

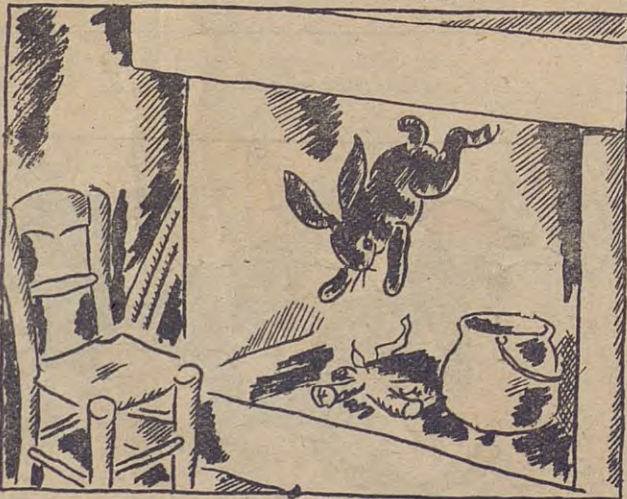
La Catarina té convidats i per obsequiar-los decideix matar el conill blanc.

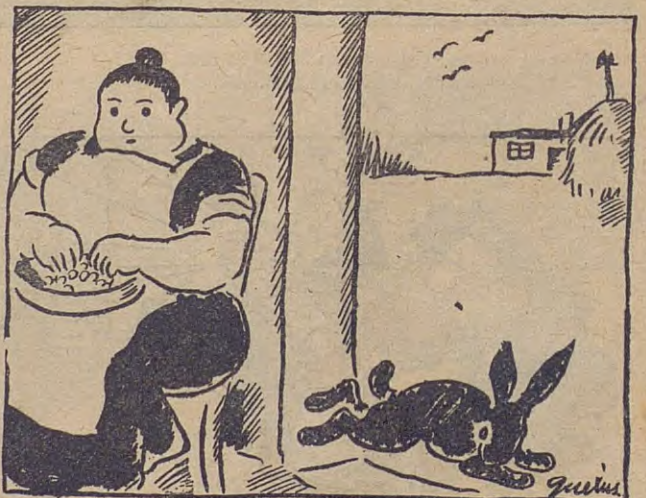
El conill blanc, disposat a no deixar-se matar així com així, apreta a córrer i s'enfila per la soca d'un arbre.

Puja a la teulada i es fica de cap a la xemencia.

Amb el sutge de la xemencia queda més negre que l'ànima d'en Rosegacèbes.

I així pot escapar, mentre la Catarina, que tria pèsols, diu: —Que és estrany! Diria que he vist passar el gat negre, però sense cua i amb les orelles més llargues!

Dissimulació

Avui en Joan Tabal
ha begut més del que cal.

Quan al pis pot arribar
sa muller el sent entrar.

I emparada dintre l'ombra
l'atonyina a cops d'escombra.

Tot macat i amb més d'un blau
per fi pot dormir en pau.

Però l'home impenitent
l'endemà beu de valent.

—Caldrà que quelcom inventi
perquè la dona no em senti.

Ha lligat un enfilall
de llauana i pots de metall.

I quan al pis arribava
amb soroll l'arrossegava.

Pensant: —Amb aquest brogit
no em sentirà, aquesta nit!

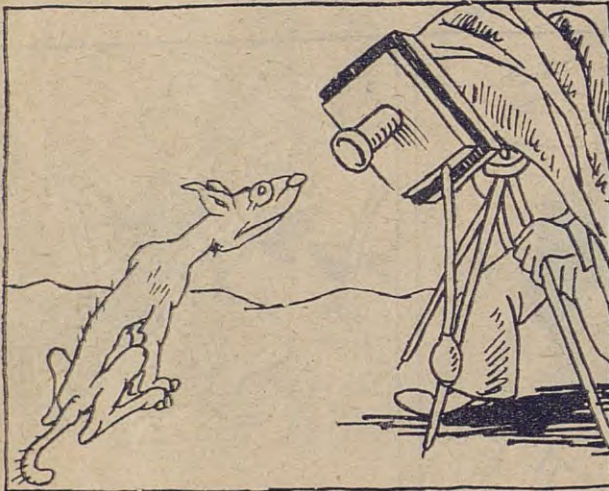
Un model espavilat

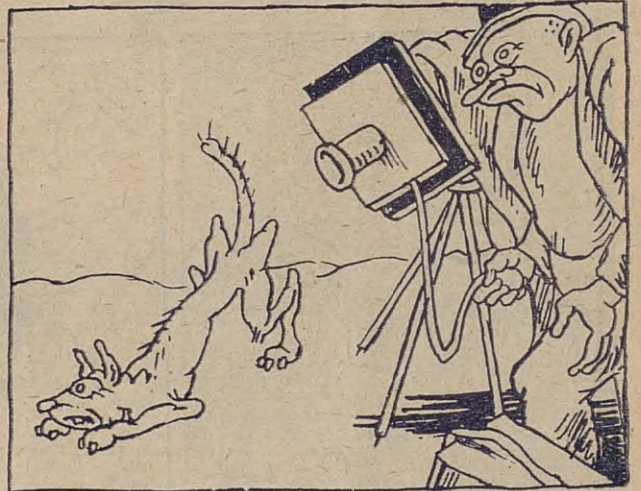
Totes les festes, en Guiu, fotògraf que res no atura, corre món a l'aventura en cerca d'un negatiu.

Troba un dia la figura venerable d'un pastor i la del seu companyó, un magnífic gos d'atura.

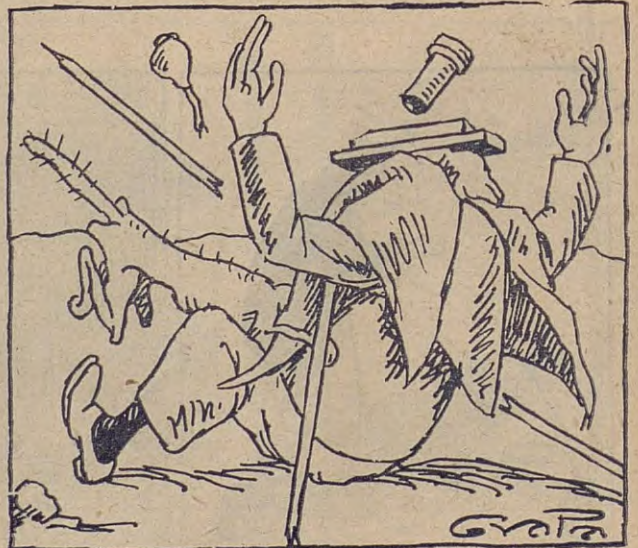
Un gos que té tan bons aires farà de bon retratar. Que tinguin aquest mirar, la vritat, no en corren gaires.

Però són dolents de mena, perquè et deixen preparar i quan vas a disparar llavors se't giren d'esquena.

—Calla! Barra contra barra! Ja veuràs si miraràs! T'ensenyó una botifarra però després no l'hauràs!

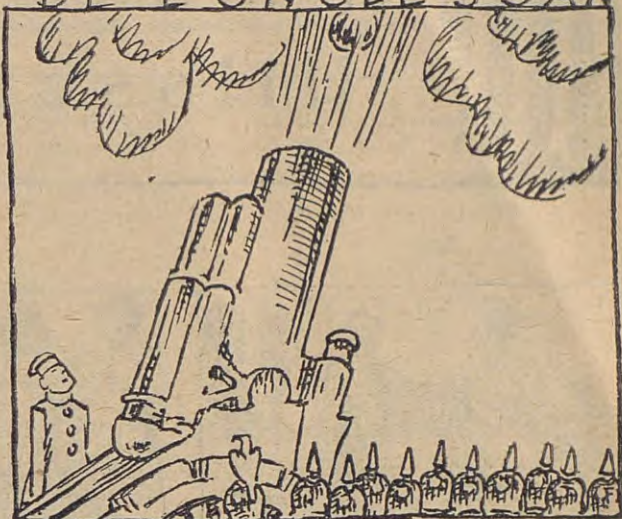

Amb bestiar tan eixerit faràs mal si t'emboliques: El ca roba l'embotit i fa la màquina a miques.

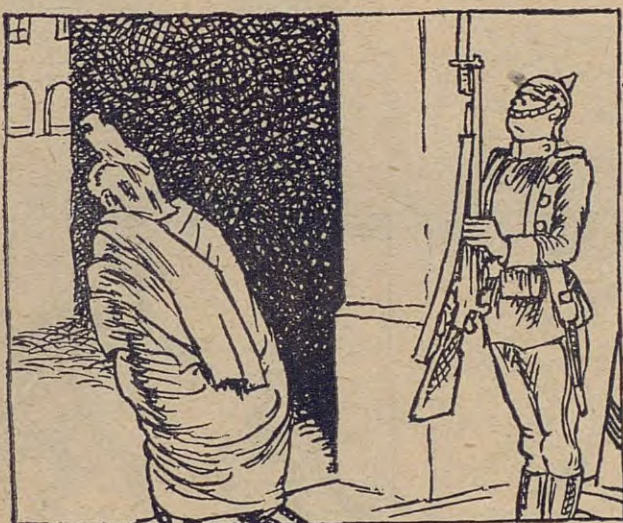
LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

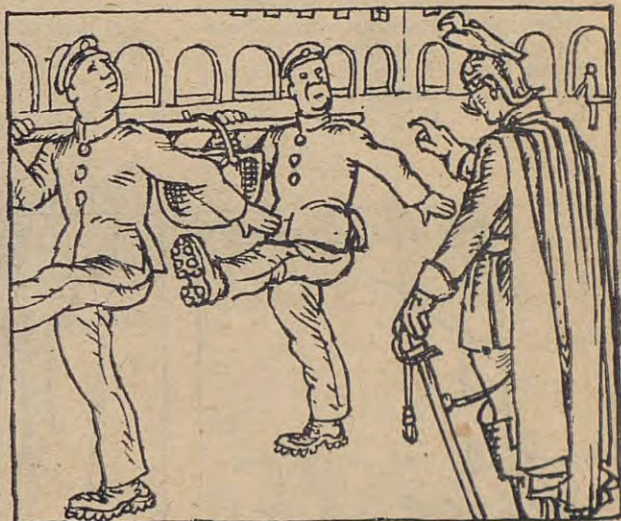
L'últim Kaiser que hi ha hagut a Alemanya, el meu amic Guillem II, era en extrem ordenancista. Defecte—millor dit excés—que li feia deslluir una pila de bones qualitats.

En els assumptes de la milícia, per exemple, no solament s'ocupava de l'artilleria i balística, sinó també de totes les coses relatives al benestar i bon tracte de les classes de tropa.

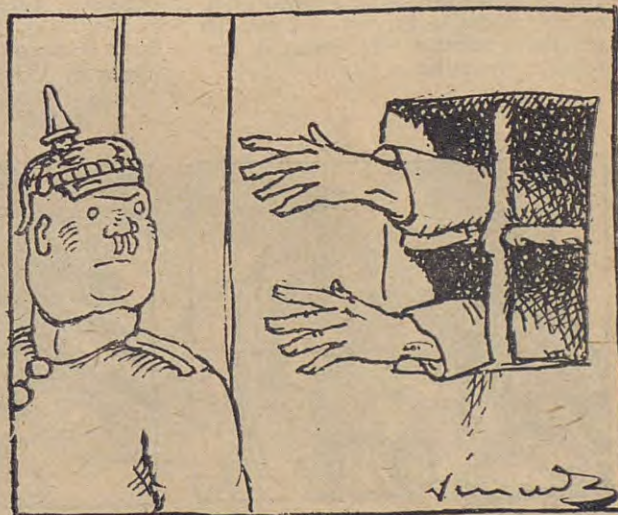
A tal fi, feia visites sobtades a les casernes i fiscalitzava personalment l'administració, les cantines, la infermeria... en una paraula, tot!

Un dia, en una d'aquestes visites, veié uns ranxers que portaven una caldera, aparentment de ranxo. Bona ocasió de comprovar si era ben assaonat!

—A veure, nois! El vull tastar!
 Davant la dura i majestàtica figura del Kaiser, els pobres xicots perderen el respir. Guillem es tragué una cullera de campanya i...
 —Horror! ¿què és aquesta porqueria? ¿Així tracteu els meus valents?—udolà.

De tal manera quedaren estemordits els pobres xicots amb la dura repulsa del Kaiser, que fins quinze dies després d'ésser tancats al calabós no s'atreviren a dir que allò que havia tastat Guillem II no era ranxo; era l'aigua de fregar els plats.

Ulisses i Circe

Proseguint les seves navegacions, Ulisses arribà a una illa solitària i coberta de boscos i envià una colla dels seus companys mariners a reconèixer el país.

Els mariners s'endinsaren pel bosc i arribaren a les envistes d'un gran palau rodejat d'animals mansois. Lleons, llops i senglars acudien a llepar les mans dels expedicionaris.

A dins del palau la fada Circe fi-lava i cantava. Atrets per la bella cançó, els mariners, menys un, entraren al palau i la fada els rebé amablement i els donà menjar i beure.

A penes hagueren tastat aquell con-vit, restaren convertits en porcs, i Circe els conduí a la cort. El mariner que havia restat a fora, espantat, corre-gué a contar-ho a Ulisses.

Ulisses, volent deslliurar els seus companys, s'armà de punta en blanc i es dirigí cap al palau de la fada. Pel camí el deturà el déu Mercuri, mis-satger de l'Olimp, dient-li:

—On vas, desgraciat! Vols deslliur-ar els teus companys tot sol! ¿No veus que no en sortiràs? Només jo puc sal-var-te. Té, menja aquesta herba i la fada no podrà res contra tu.

Ulisses obeí, i previngut contra el malefí, entrà al palau de la fada. Aquesta l'acollí somrient i li donà menjar. Ulisses menjà i begué sense que li passés res de mal.

Circe el volgué tocar amb la vareta màgica, però ell l'amenaçà amb l'es-pasa. Llavors la fada, esporuguida, veient que amb aquell home no hi po-dia, accedí a desensisar els mariners.

D'un a un els féu sortir i els tornà la forma humana. Després els oferí un banquet sense metzines, i en el vast palau reposaren Ulisses i els seus com-panyos, de les navegacions fatigoses.

Una que hi entenia

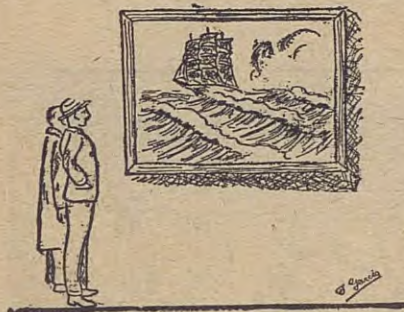
EN Pitafi i en Nazari eren cosins, s'havien criat junts, junts havien anat a l'escola i junts havien fet el servei. Eren, per tant, amics inseparables. Però vingué un dia que varen renyir.

Oh, no fou pas cosa de gran importància, però en això de les renyines tot és començar. En Pitafi va dir que ell arribaria primer a la cursa de la festa major. En Nazari va dir que no, que ell fóra primer. Es creuaren apostes. Hi hagué rivalitat. La cursa fou fortament disputada, i quan en Pitafi anava a arribar a la meta, ensopegà i caigué i en Nazari li passà davant.

Des de llavors, enutjat per la seva derrota, en Pitafi deixà de parlar al seu cosí. Aquest, ofès, li negà el salut, i els que abans eren inseparables esdevingueren irreconciliables.

Passà temps i cadascun per la seva

DE COL.LABORACIO

El mosso.—Miri, aquest és el quadro més bonic que hi ha en aquesta exposició; sembla aigua de veritat.

El senyor.—Sí? Doncs no el vull, perquè pateixo de reuma i no em convé la mullena.

banda constituí família sense que cap d'ells convidés l'altre a les noces. Tingueren fills i ja de petits els inculcaren l'odi a la família del cosí...

Però, veieu quin cas; el fill d'en Pitafi, quan ja fou grandet, s'adonà que la filla d'en Nazari era bonica i bona i aquesta també veié en ell un galant minyó... i d'amagat dels seus pares es relacionaren i s'estimaren.

La dificultat per ells més grossa era poder-se veure sense que llurs pares n'haguessin esment, però per aquest problema no hi mancà una solució. Hi havia la tia Aurora, tia dels dos cosins barallats, vella, vídua, sense fills, però amb molts diners. Cadascun dels dos cosins esperava ésser recordat en el testament de la velleta, i per mantenir amb ella bona amistat li enviaven els seus fills a visitar-la sovint. I era a casa de la tia Aurora que el fill d'en Pitafi i la filla d'en Nazari podien festejar tranquilament, animats per la benvolença de la bona velleta.

—¿I, voleu dir, tia Aurora, que els pares ens deixaran casar quan sigui l'hora?—preguntava el minyó.

—Sí, fills meus, jo us ho arreglaré tot—prometia la bona senyora.

I de bo de bo que volia arreglar-ho, però l'obstinació dels dos enemics era extraordinària. I vingué per la tia Aurora l'hora d'aclucar els ulls en la pau de Déu i la renyina encara durava.

Els dos enamorats estaven desolats.

—Pobra tia, ha mort sense poder reconciliar els nostres pares! ¿Què farem ara?

Passaren alguns dies i el notari de la vila cridà els parents de la difunta per llegir el testament. En ell, amb gran sorpresa d'en Pitafi i d'en Nazari, la tia Aurora instituí hereu de les seves cases i terres el cosí Rafeques, un parent de tercer grau en qui ningú comptava!

—Malviatge! Aquest home deu haver posat en joc alguna treteta per endur-se'n l'herència, ¿no et sembla, Pitafi?

—Sí, Nazari, això és fruit d'alguna traïdoria.

—Jo els traïdors no els puc suportar; amb tu, almenys, si estàvem renyits no ens ho hem amagat mai.

—No, noi. Jo t'hauria inflat els nasos de bon grat, però de traïdories no te'n faria per res del món.

—Tanmateix, no sé per què hem estat tant temps barallats. Tan amics que érem!

—Oh i tal! Hem estat ben beneïts. I la pau regnà de nou entre els dos cosins, gràcies al mutu desgany.

Al cap de pocs dies el notari es presentà als nous amics.

—He de llegir un afegitó del testament; diu així: «Quan després de llegit el meu testament, els nebots Pitafi i Nazari hagin fet les paus, els serà comunicat que els deixo tots els títols de renda i el metàl·lic dels Bancs per parts iguals, a condició que deixin casar els meus estimats nebotets... etcètera, etc.»

—I com ho sabia la tia Aurora que faríem les paus!

—Noi, aquestes velles sempre saben més del que hom es pensa!

DE COL.LABORACIO

—En aquest plat hi havia torrons, i ja s'han fos!

—Què vol que li digui... Devien ésser de neu.

CIENCIA APLICADA

A l'estiu, tres vellets s'asseien cada dia a l'ombra en un banc que els venia just just.

Un bon dia d'hivern tot passejant tornaren al seu banc favorit, ben embolicats amb les capes.

Però no tardaren a adonar-se que, si a l'estiu els venia just, ara no hi cabien.

—Això és efecte del fred, que contrau els cossos—digué un d'ells tot sentencios.

I per resoldre la dificultat tragueren el banc de l'ombra i el transportaren al sol.

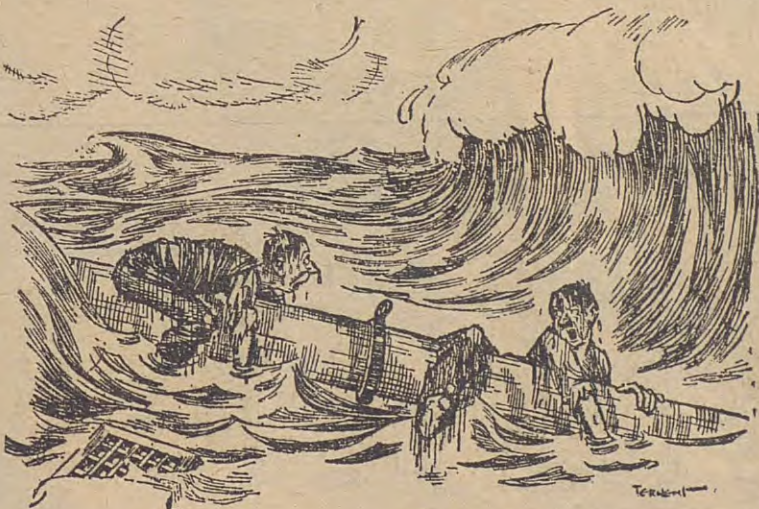
L'esforç realitzat i el solet que lluia, els féu suar un xic.

I abans d'asseure's es tragueren les capes, tot esbufegant.

I, és clar, sense la roba sobrera, el banc els tornà a venir just, com a l'estiu.

I el saviàs digué tot satisfet:

—No hi ha res al món tan bo com saber un xic de Física, ja ho veieu!

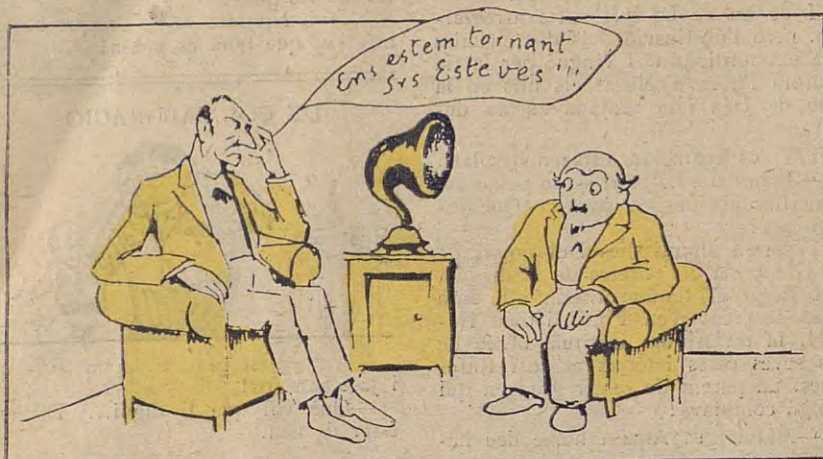

El llop de mar al mariner novell:—Si t'has de posar així per un petit naufragi de res, tan se val que deixis l'ofici!

(De Pearson's Weekly)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

No encerten a descobrir
res que els pugui divertir.

—Aquest viure resclosit
va resultant ensopit.

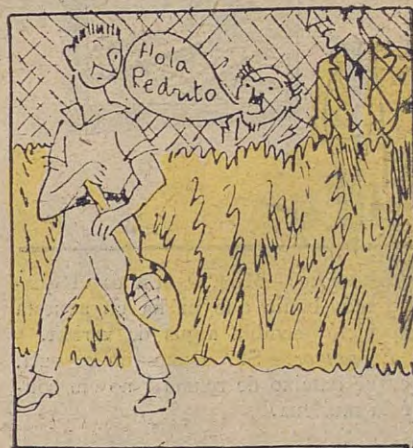
Es decideixen a anar
a fè un partit de billar.

Baliga tan poc en sap
que fa un gros set en el drap.

L'amo del café, empipat,
la factura ha presentat.

Troben un amic, tornant,
que al tennis està jugant.

Com que es paren a mirar,
l'altre els convida a jugar.

—Res de sets, ja n'estem farts,
perquè resulten molt cars.